

Планианъ. Между това Фридрихъ, като видѣлъ необходимостта да отдалечи Дауна и като се удостовѣрилъ, че послѣдния е много по силенъ, отколкото той прѣдполагалъ, подкрѣпилъ бевернския херцогъ съ 5.000 души, взети изъ-подъ Прага и самъ лично заминалъ за Куттенбергъ, като прѣдполагалъ, че Даунъ се намира още при Голцъ-Енкау. Но той намѣрилъ корпуса на бевернския херцогъ вече при Каурцимъ, по въ дѣсно отъ Планианъ. Като не вѣрвалъ на всичкитѣ донесения и прѣдполагайки, че прѣдъ него се намира само корпуса на генерала Надашди, Фридрихъ искалъ прѣзъ Сухдолъ да отиде къмъ Куттенбергъ и да заобиколи лѣвото крило на неприятеля, но наскоро открилъ цѣлата армия на Дауна, расположена близо до Крихенау, и рѣшилъ веднага да я атакува. Силитѣ на австрийцитѣ възлизали до 35.000 души пѣхота и 18.000 души конница, всичко до 53.000 души, а на прусситѣ — до 18.000 пѣхота и 16.000 конница, всичко до 34.000 души войска, слѣдователно послѣднитѣ имали два пѣти по малко пѣхота, отколкото първитѣ.

Тѣй като позицията на армията на Дауна била твърдѣ силна отъ фронта, то Фридрихъ намѣрилъ за най згодно да заобиколи дѣсното ѝ крило и съ това да принуди Дауна да отстъпи. Вслѣдствие на това прусската армия и трѣгнала въ 4 линии въ флангово движение въ лѣво, покрай голѣмия пѣтъ, който водилъ за Колинъ. Но скоро Фридрихъ видѣлъ, че армията на Дауна заела на височинитѣ между селенията Крезоръ и Брезанъ, по въ дѣсно отъ по напрѣшната позиция, друга, която можала да се атакува съ успѣхъ само на дѣсния флангъ, а за това и рѣшилъ да продължава почнатото флангово движение въ обходъ на дѣсното

австрийско крило. Прѣдъ армията вѣрвали: авангарда на генерала Гулзена и конницата на генерала Циттена*). Слѣдвавшитѣ задъ тѣхъ глав-

*) Ионаъ-Иоакимъ фонъ-Цитенъ — роденъ на 18 май 1699 г. въ Вустровъ, въ Руппинското графство. На 14 години постѣпилъ като подпрапорщикъ въ пѣхотния полкъ на Швенди. Понеже ималъ нискъ ръстъ, слабо тѣлосложение, слабъ гласъ и главно — бѣденъ и безъ покровителство, той билъ много подиграванъ и оскърбяванъ отъ другаритѣ си, за което влизалъ пѣколко пѣти въ двубой. Обходенъ въ производство за поручикъ, искалъ прѣводъ въ другъ полкъ и билъ уволненъ (1724). Баща му умрѣлъ, семейството му било бѣдно и той се обръналъ за покровителство лично къмъ краля Фридриха-Вилхелма I. Билъ назначенъ поручикъ въ Вутенауския драгунски полкъ и усърдно се посвятилъ на този новъ за него родъ оружје. Ескадрония му билъ проклѣтъ човѣкъ и всекакъ го оскърбявалъ. Слѣдъ двѣ годишно търпѣние, най послѣ извикалъ ескадрония си на двубой, за което билъ затворенъ на една година въ крѣпостъ. Слѣдъ това, за нови спрѣквания и бой съ сѣщия ескадроненъ, Цитенъ билъ уволненъ отъ полка. Полковницитѣ Буденброкъ и Фленцъ се застъпили за него и измолили да го назначатъ въ лейбъ-хусаритѣ поручикъ, и въ 1731 г. билъ произведенъ ротмистръ. Въ 1735 год. краля го испратилъ съ единъ сборенъ хусарски ескадронъ въ армията на принца Евгения на Рейнъ, за да усвои малката война подъ ръководството на извѣстия въ това време австрийски партизанинъ, генералъ Вароне (Bagonaye). Тукъ обърналъ вниманието на послѣдния и по негова прѣпоръка билъ произведенъ майоръ. Слѣдъ това все го прѣслѣдвала. Командира на лейбъ-хусаритѣ подполковникъ Вурмъ, който служилъ по рано въ пѣхотата и нищо не разбиралъ отъ конната служба, при това гордъ, иначия и злобенъ човѣкъ, взелъ да прѣслѣдва Цитена. Единъжъ тѣ се скарали тѣй распалено, че извикали саблитѣ си и Вурмъ билъ тѣжко раненъ, а Цитенъ легко. Въ туй време Фридрихъ-Вилхелмъ I умиралъ и скоро умрѣлъ, и за това тѣзи случка нѣмала аши послѣдствия за Цитена. Но Вурмъ търсилъ случай да му отмъсти и въ I-та силезска война, при една атака, която възложилъ на Цитена, той не само, че не му испратилъ обѣщаното подкрѣпление, но даже отстъпилъ, съ което изложилъ Цитена на опасностъ да бѣде истрѣбенъ съ цѣлия си ескадронъ. Но Цитенъ съ рѣдко присѣствие на духа и неустрашимостъ спасилъ ескадрона си. Той ималъ благороденъ характеръ, което се доказва, между друго, и съ туй, че спасилъ отъ загинаване по напрѣшния си драгунски ескадроненъ коман-